

По нѣкой пѣтъ на хоризонта се покаже корабъ, и виждашъ, всички се спущатъ въ каютитѣ за биноклитѣ си и, като увиснатъ на борта, гледатъ, гледатъ, като че кой знае какво зрѣлище. Птичка нѣкоя се покаже надъ вълнитѣ — и цѣлия параходъ вика: „Птичка, птичка!“ И тичатъ пасажеритѣ да гледатъ птичката, като че нѣкое рѣдко явление. Рибали нѣкоя се прѣмѣтне надъ вълнитѣ — цѣла тревога. Рибата се скрила отдавна въ дълбочинитѣ, и пѣтниците все продължаватъ да гледатъ и да спорятъ за вида и за величината ѝ, Щастливата риба се превърща на делфинъ, на моржъ, на акула, на китъ; расте отъ единъ метръ на два, на петъ, на десетъ, — колко е силна потрѣбността отъ разнообразие! Ние въ дворецъ плаваме, но какъ ни омръзва този дворецъ. Единъ пусъ, леденъ брѣгъ би билъ много по-привлекателенъ. И ние видѣхме такъвъ брѣгъ. Това бѣше въ срѣда подиръ пладнѣ, на петия денъ слѣдъ трѣгванието ни отъ Хавръ. Видѣхме по едно врѣме че единъ отъ служащитѣ въ парахода се затече къмъ борта и се втрени съ бинокла къмъ една точка на западъ. Ние всички издигнахме биноклитѣ си по сѣщото направление. И гледаме—димъ! Нѣкой корабъ гори. Какъвъ чуденъ димъ, не се разсѣйва, като че окаменѣлъ. Не, не е димъ, това сѣ платната на нѣкой корабъ. Но какви чудни платна!... Ледъ, ледена гора! — извика опитния морски служителъ. И наистина, откъсната отъ Ледовития Океанъ, таеща отъ водата и слънцето и потиквана отъ вълнитѣ къмъ насъ, величественно се приближаваше едно чудесна, съ нѣколко остри върхове ледена гора. Въ срѣдата, между върховетѣ, водата пролизала единъ гротъ, отворстието на който бѣше окичено съ ледени сталактити. Сѣнката даваше